

2010 – Een jaar “Vogeldagboek” in Belgische postzegels.

Vorig jaar hebben we elke maand uit één van de mails een aandenken gemaakt onder de vorm van een Belgische postzegel, nu gekend onder de benaming “P-stamp”.

Ook werden telkens enkele van de steeds mooie foto's van Adri de Groot samen met een “P-stamp” aangeboden op een A4 blad.

Nu deze reeks afgesloten werd wensen wij een herhalingslijstje op te geven van alle gemaakte postzegels en kaarten.

1° Maandelijke postzegel(s):

januari – grote zilverreiger
“De Witte dood”.

februari – pestvogel
“Pestvogel in Haarlem”

maart - blauwborst
“De blauwborsten zingen weer”

april – kluut
“Parende kluten”

mei – roeken
“Roeken”

juni - gier
“De gieren van de Verdon”

juli – visdief
“Ontevreden visdiefje”

augustus – tapuit
“Tapuit met rups”

september - rietaapje
“Rietaapje (woudaapje)”

oktober – goudhaantje
“Goudhaantje”

november – keep
“Kepen in de sneeuw”

december - roerdomp
“Lange tenen op het ijs”

Zoals u kan bemerken heeft de Belgische Post vanaf oktober 2010 een nieuw type postzegel in gebruik.

Het is dus enkel mogelijk om onze uitgifte van de maanden januari tot en met september terug aan te bieden met het nieuwe zegeltype “bpost”. Het vorige type postzegel is niet meer beschikbaar!

2° Maandelijks kaart A4:

Elke maand was tevens de postzegel beschikbaar op een A4 kaart met daarop tekst en extra foto's van het bewerkte dagboek. De postzegel is op elke kaart gekleefd onder een klemstrook zodat hij postfris blijft!

Alle kaarten zijn genummerd (!) maar deze nummers bevinden zich ONDER de postzegel en zijn daardoor niet storend op de kaart. Hierna geven wij u de lijst van deze kaarten en de volgnummers.

Voorbeeld van nummer onder klemstrook:

Tijdens dit jaar werd er beslist om ook een "voorblad" aan te maken. Hierop staat tekst over Adri de Groot en als postzegel viel de keuze op de molen van zijn geboortehuis:

Ook hiervan werd een kaart formaat A-4 opgemaakt .

4° Extra verticale postzegel!

In het "vogeldagboek" van 23 maart 2010 hadden we enkele mooie foto's gezien van de "hanige tureluurs". We kregen het niet over ons hart om dit voorbij te laten gaan zonder hiervan een extra verticale postzegel (klein formaat) aan te maken alsook een mini kaartje op formaat A5:

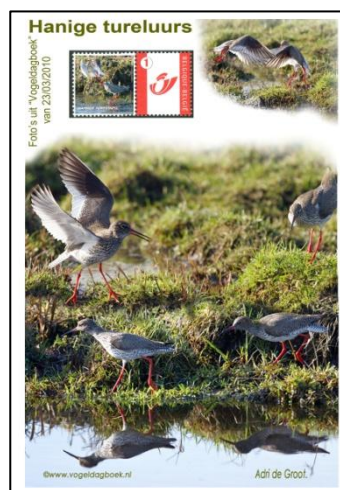
Hiervan waren slechts 15 kaarten aangemaakt !

Verticale postzegel:

Tureluur.

kaart A5:

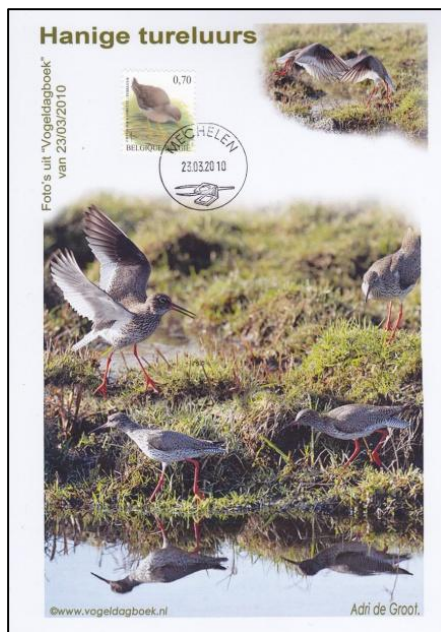
Alle bovenvermelde postzegels en/of kaarten zijn voorzien in de abonnees die vorig jaar hebben Ingeschreven voor deze mooie uitgifte.

5° Extra uitgifte(n)
met Belgische postzegels:

Er werden voor de Belgische postzegelverzamelaars van het type “vogels” nog 2 extra kaarten aangemaakt. Deze zijn NIET voorzien van een “p-stamp” maar wel van een koerserende postzegel uit de langlopende reeks vogels van de hand van de wildlevenschilder André Buzin. (www.andrebuzin.be)

Deze postzegels werden op de kaart gekleefd en voorzien van een speciale filatelistische stempel - Mechelen.

A) Kaart hanige tureluurs (A5)-23.03.2010

B) Kaart parende kluten (A4) – 20.04.2010

Deze beide kaarten zijn NIET in de levering voorzien!
(zijn nog wel beperkt beschikbaar)

6° voorbeeld van de 14 standaard kaarten:

Voorblad

01

DE VOGELDAGBOEKEN VAN ADRI DE GROOT

Van jongs af heeft de natuur me geboeid, zonder me er 'echt' in te verdiepen. De eerste 25 jaar van mijn leven (geboren op 1 november 1946) woonde ik op korenmolens De Hoop in Oud-Alblas, midden in de polders aan het riviertje De Alblas. In 1970 getrouwd met Nelly en verhuisd naar Streefkerk. Daar kwamen onze kinderen Jacqueline en Frank ter wereld. Vanwege mijn baan in Den Haag, in 1984 in Benthuizen (Rijnwoude) gaan wonen. Tot 1983 was ik journalist, daarna was ik werkzaam in de voorlichting en de public relations. Mijn belangstelling voor alles wat groeit en bloeit kreeg in 1989 een extra dimensie. Door ziekte (sinds 1996) niet meer in staat te werken, ging ik naar buiten, de rust en de ruimte van het vrije veld zoekend. 'Vogelen' deed ik mijn hele leven al een beetje, maar er ging een nieuwe (vogel)wereld voor me open nadat ik een telescoop had gekocht. In september 1999 ben ik begonnen notities te maken van mijn tochtjes in de natuur, over vogels, beestjes en bloemen. Mijn verhaaltjes schreef ik op in een dagboek. Geïnteresseerde natuurlezers vroegen me die stukjes via e-mail toe te sturen. Steeds meer verzoeken kreeg ik en zo is geleidelijk Vogelgedagboek ontstaan. Medio 2000 kocht ik een videocamera om Vogelgedagboek illustratief te ondersteunen. Begin 2002 ben ik met digitaal fotograferen begonnen, waarbij ik mijn telescoop als 'super-teelens' gebruikte (digiscoping). Eind 2006 ben ik overgestapt op een spiegelreflexcamera en begon het 'echte' fotograferen.

© www.vogelgedagboek.nl

Adri de Groot.

Mijn geboortehuis: molen 'De Hoop' in Oud-Alblas, rond 1953 en in februari 2007.

De korenmolens is circa 1844 gebouwd en in 1891 gekocht door mijn overgrootvader.

In 1926 werd een woonhuis tegen de molen gebouwd. Mijn oudste broer Evert laat de molen nog steeds draaien.

15-01-2010

De Witte dood.

Grote zilveiger (*Camerodius albus*, Great Egret) vandaag langs het Spookverlaat. De vogel laat zijn kop volledig hangen, snavel naar beneden, reageert nauwelijks. **Hij bleek afgemereld.**

Links en rechts zie je vogels omvallen: door ijs en sneeuw is er geen voedsel meer.

Omvallen deed bijna letterlijk een grote zilveiger vanmiddag in een wak langs het Spookverlaat.

Hij stond soms te wankelen op zijn poten, slechts een puntje van zijn hangende snavel was te zien.

Nog een paar maal haalde hij zijn kop uit de veren, de doodstrijd was zichtbaar.

Omdat ik met mijn gsm geen verbinding met de Dierenambulance kon krijgen, heeft Erik de Koning de vogel (gemakkelijk) gevangen en mee naar huis genomen.

Daar heeft hij om hulp gebeld, maar al na tien minuten gaf de zilveiger de geest.

10/01 © www.vogelgedagboek.nl Adri de Groot

02

03

17-02-2010

Pestvogel in Haarlem.

Dit is een volwassen vrouw pestvogel (*Bombycilla garrulus*, Waxwing, female). De grootste verschillen tussen volwassen man en vrouw: haar kulf is korter, de gele staartband van man is breder en de zwarte keelvlak is bij man scherp(er) begrensd. In de tuinen van een rustige Haarlemse wijk huist al enkele dagen een pestvogel.

Misschien zit zij er al langer, maar zondag is ze voor het eerst signaleerd door een lezer van Vogelgedagboek; zonder haar hulp was de vogel niet te vinden geweest. De vogel foerageert vooral op appels op de voedertafels en op sierappeltjes (Malsus). Enkele malen werd de pestvogel verjaagd door kauwen en meeuwen en ging ze in een boom of op een lantaarnpaal zitten. En dan was ze weer weg, ergens in een tuin. Eerder schreef ik al eens dat de naam pestvogel geen recht doet aan de schoonheid van deze vogel. Volgens overlevering (zie o.a. het boek De Nederlandse vogelnamen en hun betekenis) werden deze vogels in verleden tijden gezien als voorbodes van pestepidemieën. Nou ja, vroeger dacht men ook dat boerenzwaluwen in de modder van de rivier overwinterden... De wetenschappelijke naam voor pestvogel is *Bombycilla garrulus*; praatgrage zijdestaart. Het Duitse Seidenschwanz sluit hier bij aan, evenals het Franse Jaseur boréal. Maar het Engelse Waxwing heeft mijn sterke voorkeur: Lakvogel! De als stempellak ogende rode vleugelpunten zijn (vooral bij mannen) zeer fraai en karakteristiek.

Een bijzonder moment: naast de pestvogel landt een spreuw (*Sturnus vulgaris*, Starling) die voluit gaat zitten zingen... en de vrouwelijke pestvogel geeft de mannelijke spreuw antwoord!

10/02 © www.vogelgedagboek.nl Adri de Groot

29-03-2010

De blauwborsten zingen weer.

Ik herinner me mijn eerste blauwborst. Prachtig gekleurde moerasvogel met een vrolijke riedel. Ze zitten graag hoog in het riet of bovenin een struik, ze zijn niet te missen, zeker nu hun aantallen zijn gestegen. Je moet wel geduld hebben tot eind maart voordat ze uit het zuiden terug zijn. Zaterdag hoorde ik de eerste. Nu zingen de heren zich nog rustig in, maar als de vrouwtjes er zijn en het warmer wordt, laten ze hun zang langdurig horen. In de rietvelden langs Vogelplas Starrevaart liet een blauwborst, na wat frivole baltsbewegingen, zijn onnavolgbare melodieuze tonen over het water dwarrelen. De witte keelvlak in z'n hemelsblauwe borst werd groter of kleiner naarmate hij z'n snavel wijder opendeed. Wat zou een lente zijn zonder vogelzang?

© www.vogelgedagboek.nl Adri de Groot

Hanige tureluurs

Foto's uit "Vogeldagboek" van 23/03/2010

©www.vogeldagboek.nl Adri de Groot

10/04 20-04-2010

Parende kluten Adri de Groot

Paring van kluten (*Recurvirostra avosetta*, Pied Avocet) vandaag in de Leidschendammerhout. Vanaf links boven: de vrouw kluit toont haar bereidheid tot paren. Met veel poets- en pikbewegingen komt de man steeds dichtbij zijn vrouw, en lijkt vlak voor de paring nog even een lief woordje in haar oor te fluisteren... Op de bovenste foto (+zegelbeeld) alsook de foto onderaan, de paring die, zoals zo vaak bij vogels, in een paar seconden voorbij was.

Ik kan me niet herinneren ooit kluten te hebben zien baltzen; wel paringen op vaste grond gezien. Kluten zijn geen vogels waarmee ik 'opgegroeid' ben en hun gedrag ken ik niet goed. Vanmorgen in de plasjes van de Leidschendammerhout ben ik een stuk wijzer geworden. Twee kluten waren aan het foerageren, niets bijzonders, ik probeerde wat foto's te maken.

Ineens ging het vrouwtje (althans, op dat moment begreep ik dat het een vrouw was) met lichaam en snavel plat op het water liggen. Vogels als bruiders zie je dat ook doen. De man was op enkele meters afstand en leek weinig belangstelling te tonen. Schijn bedriegt: het driftig ordenen van zijn verpak was het seksritueel.

Hij pikte wat in zijn veren, stak zijn snavel in het water, poetste en poetste en kwam intussen dichterbij de alsmaar stil staande/liggende aanstaande moeder. Nog dichterbij, erom heen lopend, en maar in zijn veren pulken en poetsen. De paring zelf duurde daarna maar een paar seconden, de hele balts ruim vijf minuten.

©www.vogeldagboek.nl

10/05 29-05-2010

Roeken

Daar komt een roek (*Corvus frugilegus* - Rook) aangevlogen. Valt er nog iets te eten?

Bij een Shell-tankstation ten zuiden van Meppel, ik vermoed de locatie Staphorst, troffen we onlangs op onze thuissite uit Drenthe een groot aantal roeken aan. Ze nestelden in de hoge bomen in de directe omgeving, en kwamen af op etenarasten en stukken brood die ze door rustende reizigers kregen toegeworpen.

Ik vind roeken prachtige vogels, met de paarse gloed op hun zwarte veren en die spitse snavel die er wit uitziet door de naakte huid aan de basis. Het zijn schrandere vogels, zoals alle kraaiachtigen. Hun houding heeft iets onoverwinnelijks. Ze kunnen in hun kolonies een hels kabaal maken, niet leuk als je bed in de buurt staat...

Ik heb daar geen last van: de roek, die de laatste jaren in aantallen achteruit gaat, komt voornamelijk voor in de oostelijke helft van ons land, sporadisch in het westen.

Eerst even om zich heen kijken of de kust veilig is ... dan smikkelen van het toegesloede brood (roeken zijn overigens alleseters, maar insecten en wormen en andere diertjes hebben hun voorkeur) ...

... en met een volle krop vliegen ze vervolgens richting hun om voedsel krijgend kroost.

©www.vogeldagboek.nl Adri de Groot

De gieren van de Verdon 10/06

Verborgen in het zuidoosten van Frankrijk liggen diepe bergkloven, de Gorges du Verdon. Een rivier die zich in de loop van onenige jaren honderden meters diep heeft uitgesleten in de kalkrotsen van de Provençalse Alpen, over een afstand van enkele tientallen kilometers. Vanaf veel uitkijpunten is de bruisende rivier Verdon vanaf grote hoogte te zien, soms wel 700 meter lager.

We waren al eens eerder, slechts kort, naar dit onwaarschijnlijke natuurverschijnsel vazen kijken. Nu hadden we onze hele vakantie gepland in het stadje Castellane, waar de gorges beginnen. Een paar weken lang hebben we, op 1200 kilometer afstand van het vlakke Benthuisen, de 'Grand Canyon van Europa' doorkruist, elke keer opnieuw was het een spectaculaire ervaring. (Angstwekkend waren de enorme en langjarige slagregens, die zo'n dertig kilometer zuidelijker leidden tot een ramp met vele doden en veel ellende; wij hebben geen ernstige hinder ondervonden.)

In die gorges zweven grote bruine vogels, meestal bewegen ze hun vleugels nauwelijks: vliegers. Tegen de enorme kliffen zijn het slechts stiepen, maar ze zijn toch even groot als oleevaars. Geen wonder dat vogels angstig zijn voor overvliegende oleevaars, hun vliegbeelden lijken op elkaar.

©www.vogeldagboek.nl

07/07/2010 **Ontevreden visdiefje.** 10/07

Bekend tafereeltje, ditmaal op de Vogelplas Starrevaart, Leidschendam-Voorburg, 6 juli 2010: een vrouw visdief (Sterna hirundo, Common Tern) bedelt om voedsel, soms zeer luidekeels. Het is een bekend verschijnsel in de visdiefwereld: de vrouw verleidt haar man om toch maar snel een visje te brengen, manief voldoet volgaarne aan dat verzoek.

Er wordt wel eens gezegd dat vrouwen op die manier mannen testen waardoor ze kunnen beoordelen of ze geschikt zijn om later hun kroost te voeren. Maar ook na het uitkomen van de eieren (één broedsel) gaat dit ritueel nog even door.

Diep kent hij al eeuwenlang met ze te eten aan (dat voertje) in de strijd!

Maar wat nu? Heeft ze geen hangert? Heeft ze lever een baarsje? Wasel ze te lang wachten? In elk geval baat ze weten geen prijs te stellen op de vis en vliegt ze weg...

Daar zit hij met de gebakken peren. Een half uur later zag ik hem nog steeds met hetzelfde voertje rondvliegen.

© www.vogelagboek.nl Adri de Groot

10/09 **Rietaapje (woudaapje)** 06-09-2010

Juvenile woudaap (Ixobrychus minutus, Little Bittern) met nog volop nesthaaren op zijn kop.

Dit is ook een jonge vogel, op dezelfde dag, maar al iets ouder: er zijn minder nesthaaren zichtbaar.

Als een aap klauteren door het riet, dit reigerijtje is er voor in het ei gelegd.

Veel lezers van Vogelagboek zullen nooit een woudaapje gezien hebben. Vroeger misschien, in die goeie ouwe tijd... Een woudaap, of wouwaap, is onze kleinste reigersoort. Ze lijken in hun gedrag op roerdompen. Ze zijn echter maar half zo groot, hun lichaam is zelfs kleiner dan van een meerkooi. Ze hebben wel een lange nek en forse vleugels. Een zeer lange tenen.

Met die lange tenen en nagels klauteren ze, soms verrassend snel, in horizontale en verticale richting door de rietkragen. De naam 'aap' hebben ze dan ook aan dit gedrag te danken. Al vind ik WOUdaap nergens op slaan: het zijn RIE-Tapen, want het zijn pure rietbewoners. De verouderde naam wouwaap danken ze aan hun roep, zacht wouw, als van een hond.

In mei, begin juni arriveren ze in hun broedgebieden. Dan kan je ze het beste zien en vooral horen: ze zijn volop aan het balsen. Bovendien is het riet dan nog niet zo dicht. Daarna wordt het stiller. Tootdat er jonge vogels geboren worden, meestal een stuk of vijf, dan zie je ze wel weer. Omdat de rietap al op het eerste ei gaat broeden, zie je soms flinke verschillen tussen de jongen. Een maand geleden telde ik in het broedgebied (op zicht en geluid) nog een zevental vogels. De laatste keer waren het er nog maar drie (althans, die zich kenbaar maakten). De eerste zijn ongetwijfeld al vertrokken, de laatste zullen binnenkort volgen. Ze vliegen helemaal over de Sahara om in het zuiden van Afrika te overwinteren.

Vistechniek als van een roerdomp: met gestrekte hals tussen de rietstengels en dan: plons!

Een vrouw woudaap (female) zit onderaan de rietkraag. Ik zie haar naar boven klimmen en hup daar gaat ze.

Tweemaal een man woudaap (male), roepend tijdens de vlucht en landend in het riet.

Adri de Groot © www.vogelagboek.nl

Tapuit met rups 28/08/2010

Tapuit (Oenanthe oenanthe, Northern Wheatear) heeft een rups gevangen en kijkt waakzaam om zich heen. In deze tijd van het jaar is niet te zien of het een volwassen vrouw in winterkleed is, of dat het een jonge man of vrouw is. Een adulte man winter heeft meer contrast in zijn verenkleed. Deze fotoreportage heb ik woensdag gemaakt in Stompwijk (Leidschendam/Voorburg).

De kust is veilig, de aandacht wordt verlegd naar de rups...

10/08

...die met enkele aanvallen van de scherpe snavel al gauw 'geuild' is...

...waarna het vlees bij stukjes en bij beetjes naar binnen wordt gewerkt.

Met zo'n vette hap en het zonnetje op de kop is het zalig uitbuiken!

© www.vogelagboek.nl Adri de Groot

11-10-2010 **Goudhaantje.**

Goudhaantjes (Regulus regulus, Goldcrest) tussen basaltblokken in Scheveningen. Gelokt door het fraaie herfstwee zijn we in het weekend naar Scheveningen gegaan. Op het Zuiderhavenhoofd lieten drie goudhaantjes zich niet afschrikken door de vele vissers en dagjesmensen en zochten ze naar voedsel tussen de immense basaltblokken die de haveningang moeten beschermen. Goudhaantjes ('haan' is de officiële naam, maar dat zeg je toch niet tegen de kleinste Europese vogel; ze zijn nauwelijks 10 cm) zijn ook volop aan het trekken. De vogeltjes zijn uiterst beweeglijk en het kostte me veel moeite ze in het vizier te krijgen. Bovendien meden ze de zon, kennelijk was er alleen voedsel op vochtige plekken.

Adri de Groot © www.vogelagboek.nl 10/10

Kepen in de sneeuw.

30-11-2010 10/11

In het Zoetermeerse Oosterheem vond ik een wolk vinkachtigen: circa zeventig vogels waarvan ten minste twintig kepen, de rest vinken.

Zo'n groep vinken foerageert het liefste op ruigtes waar ze zaden vinden. Ze vliegen om de haverklap op: een passerende fietser, voorbij rijdende auto's, een kraai, een reiger, en daar gaan ze weer. Het was dan ook best moeilijk om ze te fotograferen. Nadat ik ze een poosje had bekeken, zag ik waar ze vaak gingen eten en daar heb ik me geposteerd. Dat leverde een aantal foto's op.

Kepen zijn de Noord-Europese neefjes van de in geheel Europa voorkomende vinken. Het zijn werkelijk prachtige vogels met hun sterke contrast tussen oranje, zwart en wit. 's Winters verblijven ze in West- en Zuid-Europa, hoe kouder hoe zuidelijker.

Op dit moment kan je ze in ons land overal zien, vooral in groepen vinken. Ze onderscheiden zich in de vlucht van vinken door hun witte stuit, maar let vooral op hun geluid: een hard kep tegenover het zachtere jup van de vink. Om ze in de vinkengroepen te ontdekken is een verrekijker wel gewenst.

©www.vogeldagboek.nl Adri de Groot

Lange tenen op het ijs.

De roerdomp bezorgt mij ongekende momenten van natuurgenoet. Teruggetrokken levend in zompig moerasland, een eenzame rietwolf, zijn camouflagekleuren en - technieken zijn ongeëvenaard, hij weet zich soms vlak voor je neus achter een paar rietstengels te verstoppert.

De roerdomp jaagt onopvallend met nauwelijks waarneembare bewegingen, zijn priemende ogen en gevoelige zintuigen merken alle waterdierpjes op.

Dan trilt zijn staart en duikt hij met zijn dolk voorover, vaak raak. Als hij zijn prooi op heeft, schudt hij zijn kop, opent zijn snavel even en jaagt verder.

De roerdomp kan je van dichtbij observeren, als je veel geduld hebt en je verborgen en stil opstelt. Als hij zich, soms na vele uren, onbespied weet, komt hij wellicht zo dicht naar je toe, staat hij je zo van nabij te bekijken, dat je jezelf ook even een vogel voelt. Voor mij is hij de vogel van het jaar.

15-12-10

Adri de Groot
©www.vogeldagboek.nl

Zo heeft u een volledige lijst van wat in 2010 allemaal is verschenen in België voor het zeer mooie en leerrijke "Vogeldagboek" van Adri de Groot.

Wij wensen u veel postzegel genot!

Adri & Willy

Voor bijkomende inlichtingen:

Willy Van dyck
Werkgroep M.D.G.
Vorstenhuislaan, 115,
BE 2610 ANTWERPEN

Tel.: + 32 3 8286728

GSM + 32 478 954 521

willyvd@skynet.be

<http://users.skynet.be/wauterma>

